

**«Αλλοδαποί στην Ελλάδα»
«Άνθρωποι με ίσες ευκαιρίες και δικαιώματα ή απλώς εργατικά χέρια
προς εκμετάλλευση;»**

*Η κόλαση είναι οι άλλοι.
- Ζαν – Πωλ Σαρτρ*

*Δεν έχει σημασία αν η γάτα είναι άσπρη ή μαύρη, αρκεί να πιάνει πουτίκια.
- Ντενγκ Σιάο – Πιενγκ*

Είμαστε περήφανοι να βρισκόμαστε στην Ελλάδα, μια χώρα η οποία από την αρχαιότητα ακόμη τηρούσε το θεσμό της φιλοξενίας... σωστά; Το πρόβλημα είναι ότι, ανέκαθεν, οι Έλληνες –και δε βγάζω τον εαυτό μου απ' έξω- ήμασταν υπερόπτες. Οι αρχαίοι ημών πρόγονοι χαρακτήριζαν τους αλλοδαπούς ως «βάρβαρους». Και, δυστυχώς, αυτό συνεχίζεται ακόμη, μέχρι ενός σημείου.



Ζω στον Έβρο, έναν από τους νομούς – υποδοχείς προσφύγων και, γενικότερα, μεταναστών. Είναι συνηθισμένο φαινόμενο για κάποιον πολίτη να βλέπει αλλοδαπούς από διάφορα κράτη να κυκλοφορούν στους δρόμους, είτε γιατί θέλουν να διασχίσουν τη χώρα για να καταλήξουν σε άλλο μέρος, είτε επειδή επιθυμούν να αναζητήσουν την τύχη τους στη χώρα μας. Συνεπώς, θα περίμενε κανείς να υπάρχει το λιγότερο ουδετερότητα μεταξύ πολιτών και μεταναστών. Δυστυχώς όμως, το κλίμα ανάμεσα τους είναι τεταμένο, εμποτισμένο από την αμοιβαία καχυπόψια και την αγένεια, που ορισμένες φορές καταλήγει σε χυδαιότητα, η οποία αρμόζει μόνο σε άξεστους.

Ξεκινώντας, θα ήθελα να μιλήσω για τους γηγενείς. Έχουν δηλητηριαστεί από ιδέες ξενοφοβικές, ρατσιστικές και, γενικότερα, εχθρικές απέναντι σε οποιονδήποτε – αλλά όχι οτιδήποτε- ξενόφερτο, όχι μόνο εδώ, μα παντού στην Ελλάδα. Έτσι, καταλήγουν να τους απορρίπτουν ως σφετεριστές της γης και των ελεύθερων θέσεων εργασίας μας, ξεχνώντας πως πολλοί Έλληνες βρίσκονται επίσης στο εξωτερικό, και να τους χρησιμοποιούν ως αποδιοπομπαίους τράγους για οποιαδήποτε συμφορά.

Βέβαια, υπάρχουν κι εξαιρέσεις. Υπάρχουν άτομα, περισσότερα από αυτά που μισούν τους μετανάστες, θα μπορούσα να πω, που έχουν αποδεχτεί πλήρως την ύπαρξή τους. Άτομα τα οποία προθυμοποιούνται να τους βοηθήσουν. Όμως,

δυστυχώς, η βοήθεια αυτή δεν είναι οργανωμένη και πολλές φορές καταλήγει αδιέξοδο, χωρίς να προσφέρει τίποτα ουσιαστικό, παρά μόνο ενόχληση προς τους ντόπιους.

Οι εξαιρέσεις, όμως δεν αφορούν μόνο τους γηγενείς. Όσο λυπηρό κι αν είναι αυτό, ορισμένοι μετανάστες θεωρούν ότι η χώρα στην οποία έρχονται, είναι κάποιο πεδίο στο οποίο μπορούν να πράττουν εγκλήματα ελεύθερα, ή κάτι παρόμοιο. Αυτοί δημιουργούν πρόσφορο έδαφος για όλες τις προκαταλήψεις που μας μαστίζουν. Με αυτή την συμπεριφορά, υποβαθμίζουν τον εαυτό τους και τη χώρα από την οποία προέρχονται, στα μάτια μας. Με απλά λόγια, παρασύρουν τους συμπατριώτες τους στην ίδια μοίρα, εξαιτίας μιας ανοησίας. Φέρνω ως παράδειγμα τους λαθρομετανάστες. Κατακλύζουν τη χώρα μας, πολλές φορές χωρίς συνέπειες, και συχνά εμπλέκονται σε παρανομίες όπως ληστείες και πωλήσεις κλοπιμαίων. Ευτυχώς, στον Έβρο δεν υπάρχουν πολλά τέτοια επεισόδια. Αυτά συμβαίνουν κυρίως στις μεγαλουπόλεις.

Ένα ακόμη από τα εμπόδια που θα συναντήσει ένας μετανάστης στο δρόμο του προς την ευημερία είναι η εντελώς αντιμεταναστευτική κρατική πολιτική. Το φαινόμενο της μετανάστευσης είναι σχετικά καινούργιο στην Ελλάδα, έτσι η χώρα δεν έχει την απαραίτητη πολιτική υποδομή, ώστε να τους στηρίζει, με αποτέλεσμα τη μη ένταξή τους στο σύστημα υγείας, το εργατικό δίκαιο κ.λπ. Αυτές οι αντίξοες συνθήκες, σε συνδυασμό με το ρατσισμό που έχει προαναφερθεί, οδηγούν τους μετανάστες στον κοινωνικό αποκλεισμό και την περιθωριοποίηση όχι μόνο στην περιοχή όπου ζω, αλλά σε όλη τη χώρα.

Υπάρχουν, παρ' όλα αυτά, κι άλλοι παράγοντες, που έχουν συμβάλει στην κατάντια της μετανάστευσης προς την Ελλάδα. Έχει υπογραφεί σύμφωνο μεταξύ των κρατών – μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ώστε οι λαθρομετανάστες που συλλαμβάνονται να γυρνούν στην πατρίδα τους. Και, αν για κάποιον λόγο, δε θελήσουν, τους επιστρέφουν στην πρώτη χώρα από την οποία πέρασαν, όταν αποφάσισαν να μετακινηθούν. Εδώ, η γεωγραφική θέση της Ελλάδας, την οποία τόσο εξυμνούμε, μας πρόδωσε. Ως σταυροδρόμι τριών ηπείρων, πλήθη μεταναστών διασχίζουν τη χώρα μας πρώτη, για να περάσουν στις υπόλοιπες περιοχές. Συμπερασματικά, αυτό το σύμφωνο είναι υπεύθυνο για αρκετούς από τους λαθρομετανάστες της χώρας μας.

Με τόσα προβλήματα κι εμπόδια να δυσκολεύουν τη μετανάστευση προς την Ελλάδα, θα μπορούσε κάποιος να ρωτήσει: Υπάρχουν λύσεις; Θεωρητικά, ναι, και μάλιστα πολλές. Και όλες βασίζονται στην ισορροπία. Φυσικά, οι ντόπιοι οφείλουν να ανέχονται τους αλλοδαπούς, αλλά αυτούς που είναι παραγωγικοί. Εάν κάποιος αποφάσισε να μετακινηθεί στην Ελλάδα, μόνο και μόνο για να παρανομήσει, θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως εγκληματίας.

Λοιπόν, ναι, η λήψη μέτρων στήριξης από το κράτος είναι μία λύση. Όμως, κατά τη γνώμη μου, το καλύτερο μέτρο είναι η πρόληψη. Με την ενδυνάμωση των οργανώσεων που υπάρχουν, ή ακόμη και με τη δημιουργία νέων, μπορούμε να προλάβουμε την μετανάστευση, πριν καν αρχίσει, βελτιώνοντας το επίπεδο ζωής των χωρών που βρίσκονται σε δύσκολη κατάσταση. Φυσικά, για παν ενδεχόμενο, μερικά μέτρα βοήθειας για τους μετανάστες δε θα έβλαπταν. Για παράδειγμα, θα μπορούσαν να τους χορηγηθούν αχρησιμοποίητα κομμάτια γης σε ερημωμένα χωριά, από τα οποία θα βγάζουν τα προς το ζην. Επίσης, με αυτόν τον τρόπο, θα μπορούσαν να συγκεντρώνονται σε ομάδες, πράγμα που φαίνεται να είναι αναγκαίο για τους μετανάστες, χωρίς όμως να συσπειρώνονται μεγάλοι αριθμοί τους, ώστε να

καταλήξουν *πάλι* στην παρανομία. Πέρα από αυτό, οι γηγενείς δε θα μπορούσαν να παραπονεθούν ότι τους κλέβουν τη γη, όταν αυτοί οι ίδιοι δε χρησιμοποιούσαν τη λεγόμενη «γη τους».

Γνωρίζω πως τα προβλήματα είναι πολλά και οι λύσεις δύσκολες στην πράξη, μα, αν τα καταφέρουμε, θα λύσουμε ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που μαστίζουν τον Έβρο και πολλούς ακόμη νομούς. Γι' αυτό ρωτώ: Δεν αξίζει η προσπάθεια;

Λουκίδου Πηνελόπη